

Isonkyrön herättäjäjuhlat
Iltaseurat
lauantai 7.7.2012
Aku Keltto

Ensimmäiset pappiskokemukseni ovat täällä Kyrönmaalta, Isonkyrön ja Vähänkyrön seurakunnista. Tuona kesänä sain istua usein jumalanpalveluksen tai kirkollisten toimitusten välillä kirkon rappusilla kokeneen suntion vierellä. Siinä puheltiin ja käytiin läpi päivän asioita. Siinä yhdessä ihmeteltiin elämän kulkua. Naapurissa, Vähänkyrön seurakunnassa, sain jatkaa hiljaisen ja työhönsä keskittyneen suntion työtoverina. Katsella elämänmenoa kirkonmäeltä ja samalla oppia siitä, miten seurakunnan elämä liittyy ihmisten arjen elämään. Molemmat ensimmäisen vuoden työtoverit olivat elämän haavoittamia – nyt jo tästä ajasta poistuneita.

Näiden ystävien ja työtovereiden kautta sain nähdä miten seurakunta ja sen sanoma kuuluu arjen ihmisten keskelle. Kohtaamiset olivat tavallisia ja mutkattomia, jutustelu oli osa elämää.

Kuitenkin elämä haavoittaa ja satuttaa. Niin oli käynyt opastajieni kohdalla. Elämä on satuttanut läheisiäni ja elämä on satuttanut itseäni. Rohkenen sanoa, että elämä on myös satuttanut sinua.

xxx

Psalmissa ovat sanat: ”Tulkaa ja katsokaa Jumalan töitä. Hän on tehnyt meille suuria tekoja.”

Millaisiin Jumalan töihin me voimme viitata? Pinnallisesti ajatellen voisi todeta, että aikamme kaupallisuuden ja talouden tartuttamina me viittaisimme helposti menestykseen ja onneen. Siihen kaikkeen mikä on hyväksyttyä ja isoa ajassamme. Viittaisimme ehkä omaan menestykseen ja onneeseen. Viittaisimme siis itseemme ja aikaansaannoksiimme. Tulkaa ja katsokaa mitä olemme saaneet aikaan?

Voisimmeko viitata kuitenkin Jumalan töihin, jotka näkyvät lähimmäisen elämässä. Silloin voisimme viitata Jumalan tekoihin sellaiseen mikä on totta tämän päivän kuulijan elämässä. Iltahetki tässä seurapenkissä on hyvä paikka. Siinä saa ajatuksen antaa kulkea. Voi rauhassa katsella Jumalan töitä ja tekoja. Jumalan suurta ja ihmeellistä työtä on se, kun ei tarvitse käpertyä itseensä ja omaan menestykseensä, vaan voi nähdä lähimmäisen. Voi nähdä sen, miten ihminen välittää toisesta.

Miten Jumalan suuria tekoja voisi nähdä silloin, kun vanhus, joka elää pienellä kansaneläkkeellä ja joutuu karsimaan lääkkeitä ja ruuasta vuoden alkupuoliskolla; jaksaa kuitenkin elää? Miten Jumalan suuria tekoja voisi nähdä ihmisessä, joka sinnittelee ja saavuttaa kuukausien jälkeen kelan katon lääkekuluissa ja voi sen jälkeen taas vapaasti elää ja katsella tuleviin päiviin.

xxx

Jumala on luonut meidät elämään yhteydessään ja vuorovaikutuksessa toinen toisemme kanssa. Oman tahtonsa Hän ilmaisi käskyissä. Käskyjen sanoma on: rakasta Jumalaa ja rakasta ihmistä. On aivan luonnollista, että ihminen haluaa hyvää toisille. On luonnollista, että vanhus haluaa kantaa toisen kauppakassin, kun toinen ei jaksaa. Tai on luonnollista, että muistin ongelmasta kärsivä

löytää ystävän, joka huolehtii mitä kaupasta pitikään tuoda kotiin. Kotimatkakkin sujuu turvallisemmin, kun toinen kantaa ja toinen ohjaa. On aivan luonnollista, että ihminen haluaa siinä hyvää toiselle. Se perustuu luontoon ja sen lakiin.

Työhuoneeni ikkunasta näkyy piha-alueella kulkevan vanhus pyörätuolissa. Tuolia kuljettaa nuori ihminen, joka ei ole oikein löytänyt paikka yhteiskunnassa. Siinä vanha ja nuori kulkevat yhdessä; ihmetellen luontoa ympärillään, puita ja lintuja. Molempien on helpompi olla, vanhus pääsee ulos ja pitkään työttömänä ollut saa auttaa, kun ihminen haluaa toiselle hyvää. Katsokaa Jumalan töitä, hän on tehnyt suuria tekoja – olisiko tässä jotain siitä.

On luonnollista, että ihminen haluaa toiselle hyvää. Erityisen luonnollista tämä on sille, jota elämä on satuttanut.

Psalmin sana: ”Tulkaa ja katsokaa Jumalan töitä. Hän on tehnyt meille suuria tekoja” on yllättävä. Ihmisen mieli haluaisi nähdä menestyksen ja ravisuttavan kokemuksen Jumalan tekona. Mutta Hän tulee meitä vastaan arjen pienissä asioissa, joissa luonnollisella tavalla toteutuu ihmisestä huolehtiminen. Kun etsimme ja hätäilemme, kaipaamme Jumalaa, etsimme Häntä helposti jostain arjen elämän ulkopuolelta. Huomiomme kiinnittyy suureen ja kauniiseen. Odotamme näkevämmesiellä Jumalan töitä. Mutta hän tulee keskellemme vastakohtassaan. Kristus lähestyy meitä pienissä elämän asioissa, joissa ihminen rakastaa, haluaa hyvää toiselle. Hän lähestyy meitä lähimmäisissämme. Usein niissä pienimmissä. Täälläkin juhlilla pienet lapset kertovat meille vanhemmille luonnollisesta tavasta olla riippuvainen toisesta ihmisestä.

xxx

Olisiko niin, että Kristus kulkee tänään keskellämme juuri siellä missä vähiten häntä odotamme tapaavamme. Jeesuksen aikalaiset kohtasivat hänet arjen keskellä. Niin nytkin; hän tulee arkeemme. Hän sanoo syrjään joutuneelle hyvän sanan. Hän armahtaa kurjan ja heikon, elämän satuttaman ja tekee todeksi Psalmin sanan: ”Tulkaa ja katsokaa Jumalan töitä. Hän on tehnyt meille suuria tekoja”.

Elämän satuttamien opetus oli nuorelle papille hyvä. Istuttiin rauhassa, juteltiin ja katseltiin elämän menoa. Arkinen elämä osoittautuikin Jumalan palvelemiseksi; siis hyvän toivomiseksi toiselle ihmiselle.